

TEMA BROJA: PRAVOSUDNA REFORMA U TOKU

Mišljenje br. 528/ 2009
EVROPSKA KOMISIJA ZA DEMOKRATIJU PUTEM ZAKONA
(VENCIJANSKA KOMISIJA)

NACRT MIŠLJENJA O PRAVILNIKU O KRITERIJUMIMA I MERILIMA ZA OCENU STRUČNOSTI, OSPOSOBLJENOSTI I DOSTOJNOSTI KANDIDATA ZA NOSIOCE JAVNOTUŽILAČKE FUNKCIJE U SRBIJI

na osnovu komentara

G-dina Pjera Kornua

**(Švajcarska, stručnjak Direkcije za pravnu saradnju u Generalnoj direkciji za ljudska prava i
pravna pitanja Saveta Evrope)**

G-dina Džejmsa Hamiltona (zamenika člana, Irska)

G-dina Žan-Žak Hajnca

**(Francuska, stručnjak Direkcije za pravnu saradnju u Generalnoj direkciji za ljudska prava i
pravna pitanja Saveta Evrope)**

G-dina Gvida Nepi Modona (zamenik člana, Italija)

UVOD

1. Pismom od 18. marta 2009, Ministarka pravde Republike Srbije, g-dja Snežana Malović zatražila je mišljenje o sledećem: (1) nacrtu Kriterijuma i merila za izbor sudija i predsednika sudova i o (2) nacrtu Pravilnika o kriterijumima i merilima za ocenu stručnosti, osposobljenosti i dostojnosti kandidata za nosioce javnotužilačke funkcije.

2. Dostavljeno mišljenje sačinjeno je u saradnji sa Odeljenjem za reformu pravosudja i zakona u Direkciji za saradnju Saveta Evrope, a na osnovu komentara g-dina Pjera Kornua (Švajcarska), g-dina Džejmsa Hamiltona (Irska), g-dina Žan-Žaka Hajnca (Francuska) i g-dina Gvida Nepi Modona (Italija), koje su Venecijanska komisija i Odeljenje za reformu pravosudja i zakona pozvali kao izvestioce. Njihovi komentari su u sledećim dokumentima: CDL (2009)088, 089 i 090.

3. Ovo mišljenje usvojeno je na ... plenarnom zasedanju Venecijanske komisije (Venecija2009).

ISTORIJAT

4. Venecijanska komisija usvojila je tokom 74. plenarne sednice (14. i 15. marta 2008.) dva mišljenja koja se tiču Srbije; jedno se odnosilo na nacrt Zakona o Visokom savetu sudstva (CDL-AD (2008)007) i jedno o nacrtu Zakona o sudijama i organizaciji sudova (CDL_AD(2008)007). U tim ocenama, Komisija je izrazila zabrinutost da Ustav Srbije ne podržava dovoljno nezavisnost sudstva i da postoji rizik politizacije pravosudja izborom sudija i Visokog saveta pravosudja u Parlamentu. Ocenjeno je, uopšteno uzev, da su nacrti zakona u skladu sa evropskim standardima, ali i da postoji i niz odredaba koje slabe nezavisnost sudstva, a koje je Venecijanska komisija označila .

5. Zakon o javnom tužilaštvu nalazio se u paketu zakona u kojem su bila i dva gore navedena zakona, a koji ije usvojen 22. decembra 2008 (CDL2009103).
Medjutim, sam Zakon o javnom tužilaštvu nije bio predmet ocene Venecijanske komisije.

6. Ovaj Zakon o javnom tužilaštvu odnosi se na "kriterijume za ocenu stručnosti, osposobljenost i dostojnosti, definisane od strane Državnog veća tužilaca, u skladu sa zakonom" (u daljem tekstu "nacrt o tužiocima") u Članu 82. stav 1, a koji je predmet ovog Mišljenja (CDL)2009)103).

OPŠTE NAPOMENE

7. Prema Članu 74 Zakona o javnom tužilaštvu, javne tužioce bira Narodna skupština, a na osnovu predloga Vlade; oni se biraju na period od 6 godina, sa mogućnošću reizbora. Zamenike javnih tužilaca prvi put bira Narodna skupština, a potom Državno veće tužilaca (u daljem tekstu DVT).

8. Odredba o reizboru javnih tužilaca, naročito u slučaju kada taj reizbor vrši Narodna skupština, otvara mogućnost vršenja političkog pritiska na javne tužioce i stoga je nepoželjna. Što se zamenika javnih tužilaca tiče, tu se čini da problem ne postoji, jer njihov reizbor vrši DVT.

9. Nacrt kriterijuma koji se tiču tužilaca, naveden u Članu 82. stav 1 Zakona o javnom tužilaštvu, definiše kriterijume i merila za ocenu tužilaca i kandidata za tužilačku funkciju i odnosi se na kriterijume za izbor na poziciju javnog tužioca i zamenika javnog tužioca. Predlaže se da oni budu usvojeni od strane DVT.

10. Podnosioci nacrta su pokušali da izbegnu bilo kakvu proizvoljnost u oceni tužilaca i posledicama ocenjivanja. Uspostavljeni su precizni kriterijumi i opisana je procedura.

11. Svrha pravilnika je da postavi, kao što je navedeno u Preporuci (2000)19 o ulozi javnih tužilaca u sistemu krivičnog pravosudja Komiteta ministara Saveta Evrope, "pravedne i nepristrasne procedure...koje se rukovode poznatim i objektivnim kriterijumima, kao što su osposobljenost i iskustvo" u imenovanju javnih tužilaca".

12. Medjutim, rad tužioca se ne može oceniti samo na osnovu objektivnih kriterijuma. Ponekad i čisto objektivni kriterijumi mogu biti pogrešni. Na primer, kriterijumi zasnovan na broju obradjenih slučajeva ili donetih odluka nisu dovoljni da bi se objektivno ocenio rad tužioca; opšte je poznato da neki slučaj u početku može izgledati kao jednostavan, ali da se docnije ispostavi da je veoma složen.

13. Stoga, ocena tužioca ili kandidata mora biti zasnovana na brižljivoj proceni, te biti što je više moguće objektivna, a na osnovu niza kriterijuma, kako be se postigla opšta ocena koja nakon toga određuje da li je dotična osoba osposobljena ili ne da preuzme dužnost tužioca.

14. Ne smeju se potceniti praktične teškoće vezane za ovakav sistem ocene. Ukoliko, na primer, treba da bude ocenjen rad tužioca tokom rasprave, biće potrebno da lica zadužena za ocenu prisustvuju raspravi i prate rad tužioca o kojem je reč.

Ovo zahteva vreme, pa lice zaduženo za ocenu mora znati sadržaj slučaja o kojem se radi. Bilo bi jednostavnije uvesti pretpostavku - osim u slučaju postojanja konkretnih elemenata - da je posmatrani tužilac sposoban da obavi svoju dužnost na zadovoljavajući način.

GLAVA I - OPŠTE ODREDBE

15. Ključnu osnovu za procenu predstavlja ocena do koje bi trebalo da se dodje na dva odvojena načina: (1) od strane nadredjenih označenom javnom tužiocu i (2) od strane njegovih kolega u kolegijumu tužilaštva u kojem on ili ona radi.

Član 1.

16. Član 1.2 pokazuje nameru sačinilaca nacrta da dokument bude u skladu sa Stavom 4 Preporuka Rec (2000)19, koji navodi da:

"Države treba da preuzmu efikasne mere kako bi garantovale da su tužioci u stanju da ispune svoje profesionalne dužnosti i odgovornosti pod odgovarajućim pravnim i organizacionim uslovima, kao i pod odgovarajućim uslovima, a naročito budžetskim, koji su im na raspolaganju. Ti uslovi moraju biti uspostavljeni u tesnoj saradnji sa predstavnicima javnih tužilaca".

Član 2.

17. Kvalifikacije slede iste navode koji postoje u nacrtu kriterijuma za sudije. Kao prvo, od tužioca se zahteva i opšte stručno znanje i posedovanje posebnih znanja koja su od značaja za vršenje javnotužilačke funkcije. Drugo, od tužioca se zahteva osposobljenost, koja se sastoji od ispoljene sposobnosti, iskazane profesionalne veštine, analitičkog mišljenja, sposobnosti rasudjivanja i donošenja odluka, umešnosti obrazlaganja i kvalitetnog izražavanja, sposobnosti komuniciranja i sposobnosti za timski rad. Konačno, tužilac se ocenjuje i u kategoriji "dostojnosti", pri čemu je zahtev da on ili ona poseduje odgovarajuće etičke standarde, a koji su uspostavljeni na osnovu tužiočeve reputacije u njenoj/njegovoj profesionalnoj sredini, ponašanjem u vršenju javnotužilačke funkcije i van nje.

Član 3.

18. Ocena se donosi na trostepenoj osnovi, "ne zadovoljava", "zadovoljava", a kao najviša je navedena "zadovoljava za napredovanje". Ovako sačinjena šema ocenjivanja, koja je relativno jednostavna i jasna, predstavlja odgovarajuću šemu za donošenje ocene.

19. Medjutim, može se sugerisati da se stepenovana ocena dodeli svakoj grupi kriterijuma. Bilo bi jednostavnije da se sastavi spisak kriterijuma, te da se svaki pojedinac ocenjuje po svakom kriterijumu i da se nakon toga izvede prosek, imajući u vidu činjenicu da neki od kriterijuma mogu imati veću "težinu"

nego drugi. U tom slučaju, međutim, postoji rizik da pojedinac potpuno zadovoljava određene važne kriterijuma, ali ne i neke manje važne, tako da ishod opšteg ocenjivanja bude neadekvatan zbog generalnog pristupa, zasnovanog na svakoj grupi kriterijuma. Na primer, tužilac može biti veoma dobar u pogledu proceduralnih akata, ali ne takav u usmenom izlaganju argumenata pred sudom. Kako se čini da su ova dva kriterijuma grupisana sa drugima, biće teško izvući prosek.

20. Nacrta kriterijuma za tužioce mogu takodje biti pojednostavljeni ukoliko se navedu samo u glavama sa odredbama koje su posebno potrebne.

Član 4.

21. Ocenu vrši DVT, na osnovu podataka dobijenih i od strane osoba nadređenih određenom tužiocu, i od njegovih/njenih kolega u kolegijumu javnog tužilaštva u kojem radi.

22. Teško je shvatiti kako će DVT ovo sprovesti u delo. Da bi to funkcionisalo, potrebno je postaviti baze podataka koje će sadržati sve potrebne informacije. Ukoliko te baze još uvek ne postoje, mora se voditi računa o činjenici da pristup postojećim kompjuterskim sistemima u raznim odeljenima Javnog ministarstva Srbije može biti otežan. Štaviše, svi dosijei ili predmeti na kojima radi određeni tužilac moraju biti pregledani - što se čini veoma teško ostvarivim ciljem. Furthermore, all dossiers or files dealt with by the prosecutor concerned would have to be examined - this seems to be disproportionate to the aim to be achieved.

Član 5.

23. DVT se obavezuje da utvrdi i objavi prosečan broj slučajeva i broj donetih odluka po svakom nosiocu javnotužilačke funkcije u periodu od prethodne tri godine. Ocena efikasnosti u proceduralnom postupku tužilaca tada se meri prema broju donetih odluka pojedinca, u poredjenju sa prosekom odluka donetih od strane njegovih/njenih kolega.

24. Kvantitativni kriterijumi mogu biti varljivi. Iskustvo govori da ista vrsta odluke može odneti dosta ili veoma malo vremena, ili zahtevati mnogo ili malo stručnosti. Iskustvo takodje pokazuje da neki tužioci imaju tendenciju donošenja većeg broja odluka u istim vrstama slučajeva; međutim, ne postoji ništa što navodi na zaključak da je jedan sposobniji od drugog. Jasno je da broj procesuiranih slučajeva može predstavljati indikaciju za sposobnost tužioca, ali bi bilo opasno pridavati tome preveliku važnost.

Član 6.

25. U odnosu na Član 6.3 treba postupati sa posebnom pažnjom kada je u pitanju razlika između veoma složenih i drugih slučajeva. Neki tužioci su sposobni da sačine velike dosjee ili predmete za jednostavne slučajeve, dok drugi uspevaju da se direktno nose sa osnovnim stvarima u manjim dosijeima ili predmetima, pa stoga ostavljaju utisak da su slučajevi na kojima rade jednostavni.

GLAVA II -

KRITERIJUMI ZA OCENU ZAMENIKA JAVNOG TUŽIOCA, KOJI SU, NA DAN KONSTITUISANJA DRŽAVNOG VEĆA TUŽILACA, NOSIOCI JAVNOTUŽILAČKE FUNKCIJE

Član 8.

26. Član 8.2 navodi da tužilac čiji je broj odluka manji od 50% od prosečnog broja dobija ocenu "ne zadovoljava". Između 50% i 120% od prosečnog broja nosi ocenu "zadovoljava". U slučajevima kada tužilac ima više od 120% odsto iznad prosečnog broja, on ili ona dobija ocenu "zadovoljava za napredovanje".

27. Međutim, u Članu 8.3, može se napraviti izuzetak u slučaju tužioca koji radi na posebno složenim slučajevima ili vrši posebno složene dužnosti; u takvim slučajevima, tužilac sa manje od 50% od proseka može se oceniti ocenom "zadovoljava", tužilac iznad 50% a ispod 120% može se oceniti sa "zadovoljava za napredovanje".

Međutim, ovakav izuzetak mora biti "posebno obrazložen". U odnosu na sve gore navedeno, još jednom se javlja dilema koja se tiče sledećeg: ako određeni učinak, značajno ispod proseka, svakako predstavlja osnovu za ispitivanje radne efikasnosti tužioca, ne može se sa sigurnošću pretpostaviti da je visok ili mali broj slučajeva više od indikacije o visokoj ili niskoj efikasnosti, ukoliko se takodje ne uzmu u obzir kvalitet i složenost rada koji se ocenjuje.

28. U ovom smislu, navedeni izuzetak je sam po sebi nekako mehanički. Bilo bi poželjnije da se ovako predložen stav modifikuje dodatkom odredbe da DVT može zanemariti navedene procenite kada je zadovoljno, bez obzira na izgledno mali ili veliki broj slučajeva, a radi razloga prirode posla koji je obavljen od strane određenog tužioca, jer statistički podaci ne odražavaju u potpunosti rad koji je obavljen.

Član 9-13.

29. Pravilnik se dalje nastavlja opisom raznih drugih pitanja, uključujući ispoljenu stručnost (Član 9.),

iskazanu sposobnost (Član 10.), sposobnost odnosa i saradnje sa zaposlenima i drugim stranama (Član 12.) i etička pitanja (Član 13.).

U svakom od navedenih slučajeva, te stvari se ocenjuju na osnovu već navedenih tripartitnih kriterijuma, zasnovanih na izveštajima i nadređenih i kolega. Ova procedura je u načelu ispravna.

30. Medjutim, kada je reč o "podacima o aktivnom učešću u obuci i seminarima u zemlji i inostranstvu" (Član 11.2) potrebno je napomenuti da se može oceniti jedino spremnost tužioca da posećuje obuku, kao i njegovo/njeno aktivno učešće u obuci. Kako bi ocena bila od koristi, u njoj se mora navesti da li je tužilac bio ovlašćen, od strane svog nadređenog, da učestvuje u obukama. Takodje, pod znakom je pitanja da li je tužilac sam u stanju da donese odluku da li će ili neće učestvovati u obuci u inostranstvu. Tužiocima, čiji nadređeni odbijaju njihove zahteve za obuku, ne bi trebalo zbog toga da trpe posledice.

31. "Objavljeni stručni i naučni radovi u relevantnim časopisima, odnosno stručnim i naučnim publikacijama" (takodje Član 11.2) ne čini se kao adekvatan kriterijum. Dužnost je tužioca da se bavi dosijeima i predmetima, a ne da objavljuje članke. Ako tužilac priprema za svoje kolege pregled prava sudskih precedenata, njegov ili njen takav rad je podjednako vredan kao da je o njemu objavljen rad. Ukoliko tužilac odluči da provodi vreme pišući pravne tekstove, on ili ona mogu dobiti poene u procesu ocenjivanja, ali u tom vremenskom periodu njihovi dosijeji i predmeti nisu u radu. Takve publikacije mogu imati korisnu funkciju, ali ne treba da budu odlučujući a možda ni važan faktor u ocenjivanju. U odnosu na njih treba da bude primenjen nepristrasan sistem merenja kako se ne bi doveli u nepovoljan položaj oni koji provode manje vremena pišući stručne tekstove.

32. U istoj odredbi pominje se korišćenje kompjuterske tehnologije, što svakako treba da bude ohrabreno. Medjutim, oni koji samo povremeno koriste kompjuter jer poseduju široko pravno znanje i dobru memoriju ne treba da budu manje cenjeni u procesu ocenjivanja.

GLAVA III -

KRITERIJUMI ZA OCENU JAVNIH TUŽILACA KOJI SU, NA DAN KONSTITUISANJA DRŽAVNOG VEĆA TUŽILACA, NOSIOCI JAVNOTUŽILAČKE FUNKCIJE

33. Pravilnik se dalje nastavlja ocenom kriterijuma za ocenjivanje višeg javnog tužioca. Tu se navode specijalni kriterijumi za ocenjivanje kandidata, pod zajedničkim imeniteljem opšte sposobnosti rukovodjenja javnim tužilaštvom (Član 15.), sposobnosti ostvarivanja nadzora (Član 16), sposobnosti za unapredjenje rada tužilaštva (Član 17.), i sposobnosti upravljanja u kriznim situacijama (Član 18.).

Član 15.

34. Pod naslovom koji se odnosi na opštu sposobnost, naveden je niz pododredbi, kao što su sposobnost upravljanja, organizacione veštine, umešnost u definisanju ciljeva i prioriternih zadataka, kao i sposobnost predstavljanja javnog tužilaštva.

Član 16.

35. Ovaj član se odnosi na sposobnost ostvarivanja nadzora i uključuje sposobnost nadzora rada zamenika i drugih zaposlenih, prepoznavanje i praćenje složenih slučajeva, spremnost na pružanje pomoći i davanje uputstava i saveta podređenima, sposobnost prenošenja uputstava i obaveštenja višeg javnog tužioca nižim javnim tužiocima, kao i umešnost donošenja ispravnih i pravovremenih odluka, te bavljenje primedbama i pritužbama na rad zaposlenih.

Član 17.

36. Ovaj član se odnosi na sposobnost unapredjenja rada javnog tužilaštva pomoću najefikasnijih metoda, sposobnost usmeravanja zaposlenih ka korišćenju novih ideja i inormacionih tehnologija, uvođenje inovacija i izgradnji zajedništva, izmedju ostalog.

Član 18.

37. Ovaj član se odnosi na sposobnost upravljanja u kriznim situacijama.

GLAVA IV -

OCENA POSEBNIH KATEGORIJA NOSILACA JAVNOTUŽILAČKE FUNKCIJE

Članovi 21. i 22.

38. Konačno, u Glavi IV, postoji odredjeni broj posebnih odredaba. Na primer, Član 21. navodi posebne odredbe vezane za osobe koje rade reviziju odluka drugih, dok Član 22. opisuje posebna područja rada tužilaštva.

GLAVA V -

UTVRDJIVANJE STRUČNOSTI, OSPOSOBLJENOSTI I DOSTOJNOSTI TUŽILAČKIH POMOĆNIKA

39. Nema komentara na ovu glavu.

GLAVA VI -
UTVRDJIVANJE STRUČNOSTI, OSPOSOBLJENOSTI I DOSTOJNOSTI KANDIDATA IZ DRUGIH ORGANA I
ORGANIZACIJA

Član 24

40. Prema Članu 24.4, DVT treba da osigura uvođenje procedure i kriterijuma koji su u skladu sa Stavom 4 Preporuka Rec(2000)19 (vidi paragraf 16 u gornjem tekstu).

GLAVA VII -
POSTUPAK UTVRDJIVANJA STRUČNOSTI, OSPOSOBLJENOSTI I DOSTOJNOSTI KANDIDATA KOJI SU, NA
DAN KONSTITUISANJA DRŽAVNOG VEĆA TUŽILACA, NOSIOCI JAVNOTUŽILAČKE FUNKCIJE

Član 25.1 i Član 26.1

41. Rešenje po kojem ne jedna osoba, već kolegijum kolega odlučuje o kvalifikacijama pojedinca, čini se prihvatljivim. To će sprečiti da prijateljstva ili lični sukobi ili animoziteti utiču na ocenu.

Član 25.2 i Član 26.2

42. Pozdravlja se činjenica da osoba nadređena određenom tužiocu takodje može da da svoje mišljenje o tom tužiocu. To će DVT-u dati mogućnost da stekne bolji uvid u rad navedenog tužioca.

43. Može se uputiti sugestija da DVT, ukoliko smatra za korisno, i samo sprovede istraživanje a radi dobijanja mišljenja, naročito ukoliko se mišljenje nadređenog lica ne slaže sa mišljenjem kolegijuma. DVT bi moglo da sasluša određenog tužioca, te samo potraži informacije koristeći druge izvore, i da ispita dosijee ili predmete na kojima je tužilac radio/radila itd.

Član 25.5 i Član 26.5

44. Pretpostavka je da su tužioci sposobni i da umeju da vrše svoju dužnost. Ovaj princip je trebalo već da bude spomenut u opštim odredbama o kriterijumima (vidi paragraf 14 u gore navedenom tekstu). Štaviše, čitava procedura bi bila pojednostavljena da je ovo načelo primenjeno u doslednijem obliku. Zaista se može dovesti u pitanje da li je potrebno skupljati ogromne količine podataka o tužiocima čija je osposobljenost već dobro poznata svim kolegama. Ukoliko, na primer, kolegijum tužilaca i nadređena osoba daju kratak izveštaj koji govori u prilog određenog tužioca, dalje istraživanje bi bilo nepotrebno (kratki izveštaj ne bi pokrивao sve kriterijume). Ukoliko postoji sumnja u neprimereni uticaj, može se prevideti sledeći korak, na primer, podnošenje povoljnog izveštaja višoj instanci u Ministarstvu, a na potvrđivanje.

Član 27.

45. Postoji mala zabrinutost koja se tiče ocenjivanja od strane kolega, naročito jer je predloženo da ono bude anonimno; tu postoji prostor za viktimizaciju kandidata, možda na osnovama ljubomore ili nekog drugog lošeg motiva. Drugo, nije jasno da li će svi tužioci nužno biti dobro informisani o sposobnosti i mogućnostima svakog od svojih kolega, a prema svim specifično navedenim zahtevima. Kako neko ko nije pročitao dosije ili predmet može da ima utemeljen stav o tome da je sa njim ispravno postupano? Da li svaki od kolega koji radi u istoj jedinici tužilaštva učestvuje u ovom procesu ili samo određeni broj? Ili, da li će ocenjivač učestvovati u postupcima koje vodi određeni tužilac? Da li će on ili ona morati da traže informacije od sudija i/ili drugih lica koja su učestvovala u postupku? Ovo je materija koja zahteva brižljivo razmatranje; može biti da samo odabrane kolege, za koje se zna da poseduju znanje o i tesno saradjuju sa kandidatima budu pozvani da obave ovaj zadatak, a i to samo u slučaju da su ustanovljeni njihova nepristrasnost i objektivnost. Ideja o anonimnosti je pod znakom pitanja jer bi onemogućila kandidata da osporava nepovoljan izveštaj o sebi.

Član 28.

46. Taj tužilac ne može učestvovati u mišljenju kolegijuma. Ova odredba je odgovarajuća.

Član 32.

47. Takodje je odgovarajuće to da određeni tužilac bude informisan o mišljenju kolegijuma pre nego što je ono podneto DVT-u, te da on ili ona dobiju obrazloženje ocene iz mišljenja, tako da na izneto mišljenje DVT mogu uložiti žalbu.

48. Medjutim, možda neće biti potrebno podneti "žalbu Državnom veću tužilaca na osnovu mišljenja Državnog veća ili Kolegijuma" u tom obliku. To bi samo dovelo do formalnog suprotstavljanja između određenog tužioca i njegovih/njenih kolega koji su dali mišljenje - što se ne smatra potrebnim. Istovetan rezultat se može postići jednostavnim dostavljanjem mišljenja kolegijuma i njegovog/njenog nadređenog određenom tužiocu, a pre dostavljanja DVT-u, da bi, ukoliko on ili ona to žele, dodali pismene komentare koji će takodje biti dostavljeni DVT-u zajedno sa njihovim predmetom.

GLAVA VIII -
ODLUKE DRŽAVNOG VEĆA TUŽILACA

Član 33. i Član 34.

49. Bilo bi od koristi predvideti da DVT može, na osnovu vlastite inicijative, sprovesti dalje istraživanje ukoliko ga smatra potrebnim, a kada postoje nedoumice koje se odnose na ocenu kandidata. DVT bi, naročito, trebalo da bude spreman da čuje pojedinca o kojem je reč i njegovo/njeno nadređeno lice. Direktno ispitivanje kandidata od strane DVT trebalo bi da postane pravilo u slučajevima kada DVT smatra da kandidat ne zadovoljava.

ZAKLJUČAK

50. Nacrt kriterijuma je na zavidno detaljnom nivou, sveobuhvatan, i, u celini, biva ocenjen kao dobra osnova na kojoj treba uspostaviti objektivne kriterijume za imenovanje i unapređenje tužilaca. On omogućava konkretnu i objektivnu ocenu tužilaca, koju obavlja DVT, autoritet koji sa svoje strane daje garancije za nepristrasnost i osposobljenost.

51. Osnovne zamerke na ovaj nacrt kriterijuma su sledeće dve:

(1) rizik previše mehaničkog pristupa statističkim informacijama koje se odnose na obim posla i slično, i
(2) drugo, ocenjivanje pojedinaca putem upitnika, a od strane njihovih kolega koji ih anonimno popunjavaju, nosi određeni rizik (Član 27.). Ovo poslednje možda treba da bude ponovo razmotreno, uz uvođenje određenih ugrađenih mera zaštite, kako bi se izbegla mogućnost da tužilac bude pristrasno ocenjen.

52. Štaviše, procedura će zahtevati dosta rada od strane tužilaca, koji će biti zaduženi za ocenjivanje svojih podređenih, kao i za DVT. Biće važno da osobe zadužene za ocenu - na svim nivoima - budu u mogućnosti da preuzmu ovu dužnost pod uslovima (naročito u pogledu dovoljnog vremena) koji će dovesti do nepristrasnog ishoda.

53. Kako bi se procedura pojednostavila, trebalo bi se odreći detaljnog ocenjivanja tužilaca koji, prema opštem mišljenju svojih nadređenih, izvršavaju svoju dužnost na zadovoljavajući način i koji nisu izazvali probleme nedoličnim ponašanjem. To bi se takodje moglo odnositi i na njihovo napredovanje. Sistem može predvideti da se pozitivno mišljenje o napredovanju dobija od Ministarstva, dok bi detaljna ocena bila tražena u slučajevima kada je o tužiocu stiglo negativno mišljenje od strane najmanje jednog nadređenog od koga je mišljenje zatraženo. Na taj način bi se drastično umanjila potrebna sredstva.

54. Venecijanska komisija ostaje na raspolaganju vlastima Srbije za svaku dalju pomoć u ovoj oblasti.

*Ovaj dokument se smatra poverljivim sa datumom objavljivanja. Ukoliko Venecijanska komisija drugačije ne odluči, on će postati javan godinu dana posle objavljivanja, u skladu sa odredbama navedenim u Rezoluciji CM/Res (2001)6 o pristupu dokumentima Saveta Evrope. Ovaj dokument neće biti podeljen na sastanku. Molimo Vas ponesite kopiju sa sobom. www.venice.coe.int